

1. Čítanie Gn 22, 1-2. 9a. 10-13. 15-18

Abrahám je v prvom čítaní predstavený ako muž, ktorého Boh skúšal. Podstata tejto skúšky spočívala v poslušnosti krutému príkazu obetovať jediného milovaného syna Izáka. Napriek tomu, že v okolitých národoch bola v tej dobe prítomná aj prax obetovania detí, požiadavka z Božej strany je pre Abraháma veľmi bolestivá. Boh od neho žiada jedinou obeť v troch krokoch: mal vziať svojho jediného a milovaného syna, potom mal odísť do krajiny Moriah a tam obetovať jediného milovaného syna. Abrahám už má skúsenosti s Bohom a so strácaním blízkych kvôli nemu. Na začiatku svojho príbehu opúšťa na Boží rozkaz bezpečné prostredie širšej rodiny na čele s otcom Tárem (Gn 12,1). Neskôr je posmelený Bohom, aby poslúchol Sáru a vyhnal do púšte svojho prvorodeného syna Izmaela, ktorý sa narodil zo Sárinej slúžky Agar (Gn 21,9-13). Teraz počuje príkaz obetovať jediného a milovaného syna, ktorý mu ostal. Zdá sa, že Boh vyháňa ľudí z Abrahámovho okolia, aby ho mal osamelého len pre seba. Moment, keď na hore Moriah Abrahám dvíha nad Izákom ruku s nožom, je okamihom najsilnejšieho odlúčenia od ľudí, najväčšej Abrahámovej samoty. Sára je ďaleko a ďaleko sú aj sluhovia, ktorí by mohli situáciu zvrátiť. A milovaný Izák sa každou ďalšou milisekundou Abrahámovi nekonečne vzdaluje. Do tejto Abrahámovej samoty s Bohom sa ozýva hlas jeho anjela, ktorý zastavuje dramatický dej a hovorí, že obeť je prijatá a skúška zvládnutá, netreba ublížiť chlapcovi. Izák je vrátený Abrahámovi späť a neskôr sa môže s radosťou vrátiť k sluhom i neskôr doma k Säre. Slávnostnou prísahou anjela je potvrdený prísľub požehnania (porov. Gn 12,3) pre Abraháma i jeho potomstvo. Možno povedať, že Abrahám bol pokrstený na hore Moriah a jeho príbeh viery sa stal predobrazom spásanosného Božieho činu, keď „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16).

2. Čítanie Rim 8, 31b-34

List Rimanom obsahuje dva hymny apoštola Pavla. Jedným z nich je hymnus na Božiu lásku (8, 31-39, z ktorého je vystrihnutý úryvok v druhom čítaní. Druhým je hymnus na Božiu múdrosť, ktorým končí apoštol svoje úvahy nad spásou vyvoleného národa (11,33-36). Obidva hymny majú funkciu slávnostného záveru riešenia konkrétnej témy. V prípade hymnu na Božiu lásku ide o záver časti 1,16-8,39, kde Pavol rieši otázku ako Boh nezištne a sebadarujúco zachraňuje človeka z hriechu. V priebehu ôsmich kapitol Pavol rôznymi argumentačnými nástrojmi predkladá adresátom evanjelium - radostnú a mocnú zvesť o spáse v Ježišovi Kristovi zadarmo na základe veľkej Božej milosti, aby na konci ôsmej kapitoly sa nechal poeticky uchvátiť veľkosťou Božej lásky a moci, ktorá sa zjavila v Ježišovi Kristovi a prešiel k sérii postupne gradujúcich rečníckych otázok. V nich geniálnym spôsobom vyjadří, že nejestvuje žiadna sila ani moc, ktorá by bola väčšia ako Božia láska k človeku v Ježišovi Kristovi. Niet divu, že sa neskôr tento hymnus stal modlitbou, ktorá s veľkým požehnaním sprevádza celé dejiny kresťanskej skúsenosti.

Evanjelium Mk 9, 2-10

Postavy Mojžiša a Eliáša, na ktoré bolo nenápadne odkázané zmienkou o štyridsiaticich dňoch pokúšania na púšti minulú nedeľu, sa v evanjeliovom úryvku druhej pôstnej nedele dostávajú do popredia, aby osvetlili postavu Ježiša. Scéna má atribúty teofánie - zjavenia Boha. Prvým je umiestnenie diania na vrch, ktorý pripomína udalosti počas uzatvárania zmluvy s Bohom prostredníctvom Mojžiša na Sinaji (Ex 29-31) ako aj mimoriadny zážitok s Bohom, ktorý mal Eliáš na tom istom vrchu (1 Kr 19). Druhým je nadprirodzená skúsenosť zjavenia sa týchto dvoch veľkých mužov, ktorí mali podľa biblického svedectva nadprirodzený spôsob odchodu z tohto sveta - Mojžiša pochoval Pán a jeho hrob sa nenašiel (Dt 34,5-6) a Eliáš bol vzatý do neba na ohnivom voze (2 Kr 2,11). Napriek veľkej úcte, ktorú požívali Mojžiš s Eliášom pretože reprezentovali Zákon a Prorokov, nie sú to oni, ktorí osvetľujú Ježiša ale naopak. Svetlo vychádza z neho, jeho odev zažiaril a on je ten, ktorý osvetľuje i vysvetľuje Mojžiša a Eliáša, Zákon i Prorokov. V súvislosti so Sinajom by sa dalo povedať, že žiariace Ježišovo rúcho tu sprítomňuje horiaci krík (Ex 3,3-4) i jemný vánok (1 Kr 19,12), dve podoby dialógu, ktorý tam zažili Mojžiš a Eliáš. Tretím atribútom teofánie je oblak odkazujúci na Božie zjavenie na Sinaji, ktorý zahalí celú Ježišom osvetlenú scénu, aby z neho Boží hlas vysvetlil prelaknutým učeníkom to, že Ježiš je milovaným Božím Synom (porov. Mk 1,11), a preto ho majú počúvať. Učeníci si to môžu hneď vyskúšať. Od Ježiša dostanú prvý príkaz, ktorým im zakazuje akúkoľvek zmienku o tejto udalosti kým nevstane z mŕtvych. Akákoľvek interpretácia mimo kontextu Ježišovej obety na kríži a jeho osláveného zmŕtvychvstania by bola zradou tohto zjavenia.

Štefan Novotný

Foto: Juraj Ďuríček

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam - Druhá pôstna nedeľa](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)